

езера, а подъ южнитѣ — езерата на рѣкичката Ропалица, притокъ на Бѣла Места. Ропалишкитѣ езера били нѣкога по-голѣми и по-дълбоки. Въ едно отъ тѣхъ мѣстнитѣ пастири кжпѣли овцитѣ си, преди да ги подстрижатъ. Споредъ преданието, както всички планински езера, така и това, си имало стопанинъ (сайбия) — половина човѣкъ и половина риба. Преди да се вкара стадото въ езерото, трѣбвало да се поднесе даръ на сайбията: хлѣбъ, солъ и една пара. Иначе той не позволявалъ неговото бистро езеро да служи за кжпалня.

Тази повеля се спазвала отъ всички пастири, и нищо лошо на тѣхнитѣ стада не се случвало. Но край изворитѣ на Ропалица дошелъ единъ младъ и дързъкъ овчаръ, Манчу. На „бабини-деветини“, на стари повѣрия той не вѣрвалъ и не искалъ да изпълнява тѣхнитѣ наредби. Дошелъ денътъ за подстригване на стадото. Съветвали го по-старитѣ пастири да поднесе дара, ала той не искалъ и да чуе. Подкаралъ стадото си и право въ

Врѣхъ Манчу